

ORJAN KARLSSON

THRILLER

Waar het licht verdwijnt

JAKOB WEBER-REEKS INKJK PAGINAS

Waar het licht verdwijnt

ØRJAN KARLSSON

Waar het licht
verdwijnt

Vertaald uit het Noors door Neeltje Wiersma

Thriller

INKIJK PAGINAS

INKIJK PAGINAS

Deze is voor de Rockers!

Running with the devil...

HOOFDSTUK 1

Abraham Mevik

Abraham verliet de Kystriksveien bij Storvika, een dorp ongeveer tien kilometer ten zuiden van Bodø. De rode pluchen dobbelstenen die aan de achteruitkijkspiegel hingen, dansten bij de overgang naar de gravelweg met kuilen.

In het zijraampje vormden de zonovergoten bergen van de Reintindan een flauwe boog naar het noorden, waar ze samenkwamen met de Finnesfjellet. Aan de voet van de bergen lag het leigrijze strand van Storvika. Op een heldere zomerdag als deze glinsterde het schelpenzand op de zeebodem als een lopend vuurtje.

Abraham sloeg rechtsaf een weg in met dichte berkenbegroeiing aan beide kanten en gaapte. Hij had moeite met slapen in de zomer. Dat was altijd al zo geweest, maar dit jaar was het wel extra erg: hij voelde zich lusteloos en had een kater, ook al had hij al weken geen alcohol aangeraakt. ‘Zomerslapeloosheid’ noemde zijn huisarts het en hij raadde verduisterende gordijnen, een koele slaapkamer en veel water aan – zonder resultaat.

Een beweging in het struikgewas rechts trok zijn aandacht. Hij stopte en leunde over het stuur terwijl hij door de voorruit tuurde. Een groter dier? Misschien een eland? In januari en februari trokken elanden soms naar de bewoonde wereld in Storvika om voedsel te zoeken. Maar niet in de zomer. Toen er na een paar seconden niets opdook, reed hij verder.

De varkensstal stond wat op zichzelf, een bruin gebouw dat aan alle kanten omringd was door bos, behalve aan de zuidkant, waar de boerderij van Markus Johansen op een heuvel lag. Het perceel was een van de grootste in Storvika en Abraham dacht weleens dat

het eenzaam moest zijn voor Markus om daar te wonen nadat zijn partner was verhuisd.

Heette ze Mari of Kari? Abraham herinnerde het zich niet meer. In elk geval was ze niet de eerste die van de boerderij van Johansen vertrok. Aan de tafel in het plaatselijke café was men het erover eens dat Markus een meisje uit de buurt moest zoeken en niet weer zo'n romanticus die dacht dat boeren net zo ging als in de realityshows op tv.

Abraham parkeerde voor de stal. Vandaag een jaar geleden had Vikram Singh, de eigenaar van het café en de camping in Storvika, hem een baan aangeboden als varkensverzorger. Vikram wilde zich richten op lokaal voedsel, maar omdat hij al zijn tijd op de camping doorbracht, had hij hulp nodig. Vikram liet Abraham weten dat de baan voor hem was zolang hij wilde.

Het geld kwam goed van pas, maar de laatste tijd betrapte Abraham zich erop dat hij niet geschikt was om een verzorger te zijn. Hij raakte te gehecht aan de varkens en vreesde de dag dat één of meer van de dieren zouden worden opgehaald en naar het slachthuis werden gebracht.

Hij liep naar de bouwvallige, viesgele Moelven-keet om koffie te zetten. Terwijl hij daarnaartoe liep, merkte hij het lawaai uit de stal op. Geen geluiden waarmee ontevredenheid of agressie werd geuit, maar eerder iets van opwinding. Een gulzig knorren dat hij in verband bracht met het voeren. Hij ging op onderzoek uit.

Abraham opende de deur, maar bleef op de drempel staan tot de prikkeling in zijn neus was verdwenen. Hij vroeg zich af of hij ooit aan de stank zou wennen.

De meeste van de twintig varkens in totaal wroetten in het modderige hooi in het midden van het hok. Ze waren duidelijk op zoek naar iets. Een paar soortgenoten keken loom naar de commotie, waaronder Rosa, Vikrams beste fokzeug. Rosa stond normaal gesproken vooraan in de rij voor eten. Betekende dit dat ze al gegeten

had? Zo ja, wat dan? Het was tenslotte zijn taak om ze te voeren en daarna de toom te laten scharrelen in een omheind stuk aan de achterkant van de stal.

Abraham zag iets bruin-wits in die kluwen varkens. Hij haalde de hooivork van de muur en schoof hem tussen de gulzige dieren.

Na wat geklungel lukte het hem om het voorwerp aan een van de tanden vast te maken. Abraham trok de hooivork naar zich toe. Het stuk stof bleek het bovenste deel van een t-shirt te zijn.

Een stukje van het waslabel zat nog aan de stof vast: H&M.

Was de stal bezocht door dierenrechtenactivisten? Ongenode gasten die foto's namen van de varkens en die deelden op sociale media om de varkensboer zwart te maken? Als dat zo was, zou het een gemiste kans zijn geweest. Zijn varkens waren gezond en sterk. Hij zorgde ervoor dat ze goed en gevarieerd te eten kregen en elke dag een paar uur gelucht werden. Maar Abraham had verhalen gehoord over activisten die dierenmishandeling in scène zetten. Kon iemand de varkens afval hebben gevoerd en daar foto's van hebben gemaakt?

Als dat zo was moest het recent gebeurd zijn, want als je iets in het hok gooide, was het binnen een paar minuten verdwenen. Zelfs een t-shirt.

Een gedempte knal, als een donderslag in de verte, deed de varkens opkijken. Abraham liep naar de deur en luisterde, maar het geluid werd niet herhaald. Was het Bengt-Kåre Nessa die was ingehuurd om de boomwortels en stenen in het onbebouwde land van de boerderij van Johansen op te blazen?

Abraham kende Bengt-Kåre goed. Nog niet zo lang geleden had Bengt-Kåre hem een parttimebaan aangeboden in het springstof-fenbedrijf. Voordat hij een beslissing nam, vroeg Abraham of hij met hem mee mocht voor een klus op uitgerekend de boerderij van Johansen.

Al in de auto op weg van Ørnes naar Storvika zag Abraham in

dat dit niets voor hem was. Alleen al van de gedachte aan de explosieven in de kisten op de laadvloer van Bengt-Kåres gammele pick-uptruck werd hij doodnerveus. Hij bedankte.

Toen hij Bengt-Kåre later in de bar van hotel Ørnes ontmoette, hoorde hij dat een gepensioneerde de baan had gekregen.

‘In mijn beroep zijn stalen zenuwen belangrijker dan spieren’, vertelde Bengt-Kåre hem.

En bedankt, dacht Abraham, maar hij zei het niet.

Hij opende de zak krachtvoer en mat de dagelijkse dosis af. De varkens, die het geluid herkenden, stonden al voor de troggen toen hij het voer erin strooide. Terwijl ze aten, besloot Abraham naar de camping te rijden en Vikram te informeren over het stuk stof en zijn vermoeden van ongenode gasten.

Toen hij de stal uit stapte, zag hij een figuur bij het woonhuis van Johansen. Een korte flits van donkerblauw of zwart tegen het roodgeverfde gebouw. Nu zag hij ook dat de deur van het woonhuis op een kier stond. Was die ook open geweest toen hij aankwam? Abraham wist het niet zeker. Als de boer en Bengt-Kåre in het veld met explosieven bezig waren, dan moest het iemand anders zijn geweest die hij had gezien. Dat dierenbeschermerstuig misschien?

De gravelweg sneed als een grijs litteken door het groene landschap. Terwijl hij de korte afstand naar het woonhuis aflegde, zocht Abraham naar banden- of voetafdrukken. De afgelopen week was het ongewoon droog geweest voor de tijd van het jaar. Zijn eigen voetafdrukken waren nauwelijks zichtbaar in het gravel en hij zag ook geen afdrukken van iemand anders.

Boven op de heuvel haalde hij de mouw van zijn jas over zijn voorhoofd. Hij keek gelaten naar de vochtige plek. ‘In de veertig, dik en buiten adem’, mompelde Abraham tegen zichzelf. ‘Een wandelende midlifecrisis.’ Een paar jaar geleden rende hij van de varkensstal

naar het woonhuis zonder buiten adem te raken. Hij moest minder fastfood van Vikram eten. Het zou goed zijn voor zowel zijn gezondheid als zijn portemonnee. Misschien ook voor zijn nachtrust?

Al snel hoorde hij het ruisen van de vele kleine beekjes die vanaf de Høgnakken, de hoogste top van de Reintindan, naar beneden stroomden. Op een heldere dag kon je vanaf de berg, meer dan duizend meter hoog, een glimp opvangen van Bodø in het noorden. Zou een wandeling de ‘Nakken’ op voor het einde van de herfst een geschikt trainingsdoel zijn? Hij dacht van wel. Aangemoedigd door zijn eigen ambitie ging hij verder.

Afgezien van het geluid van de beekjes was het stil rond het woonhuis en de stal. De stilte werd versterkt door de John Deere-tractor die stil op de parkeerplaats naast de stal stond, met zijn voorlader werkeloos op de grond.

Abraham duwde de stevige zwarte dubbele deur van de stal open en voelde hetzelfde prikkelen in zijn neus als eerder in de varkensstal.

Het was koel in de stal. Langzaam wenden zijn ogen aan het halfduister binnen, en hij wierp een blik op de rijen lege boxen tot aan de eindmuur. Hij vond de lichtschakelaar op de muur en draaide hem om. Het resultaat was een droge klik, geen licht.

‘Hallo?’ Zijn stem klonk hol in de lege stal. ‘Ik weet dat hier iemand is.’

Hij ging verder naar binnen. De vloer was bedekt met een dun laagje droog gras. In het licht van buiten glinsterde het hooistof als goud rond zijn voeten.

Eerst dacht hij dat de tintelingen in zijn nek veroorzaakt werden door een insect en afwezig streek hij met zijn hand over de huid. Maar de tinteling ging niet weg en werd nu gevolgd door een lichte druk in zijn hoofd. Intuïtief begreep hij dat hij niet alleen was. Iemand was achter hem naar binnen geslopen. Abraham draaide zich om.

De wolf stond net binnen de deur. Een grote rekel met zwarte schakeringen in zijn grijze vacht, zijn ogen vreemd helder. De wolf liet zijn kop zakken zonder het oogcontact te verbreken en deed een stap naar voren. Abraham deinsde automatisch terug. Door de beweging ging de vacht van de wolf overeind staan en een lage, diepe grom vulde de ruimte.

Beheerst stak Abraham zijn hand in zijn zak en haalde zijn telefoon tevoorschijn. De gloeiende ogen van de wolf lieten hem niet los. Hij opende de camera-app, hield het mobieltje in zijn hand en drukte op de ontspanknop.

Het witte flitslicht explodeerde in de donkere stal. De flits veroorzaakte zwarte vlekken in het gezichtsveld. Abraham hurkte neer terwijl zijn telefoon lichtflitsen bleef uitzenden.

Na een paar seconden schakelde hij over op de zaklamp van de telefoon en de donkere vlekken voor zijn ogen verdwenen. De wolf had hetzelfde gedaan. Hij liep naar de uitgang en keek naar buiten. Het erf lag leeg en verlaten voor hem, de ramen van het woonhuis waren nog donker.

Waar was de wolf gebleven?

Een wilde lach borrelde in hem op. Mijn God, wat een kick! Een wolf. Een wolf, verdorie! Pas toen Abraham tegen de muur leunde hield het lachen op, even abrupt als het was begonnen.

In het licht van de lantaarn zag Abraham een gestalte op de grond zitten aan de andere kant van de stal.

‘Hallo?’

De gestalte reageerde niet en Abraham kwam dichterbij.

Het licht van de zaklamp onthulde een groene militaire broek en een koperkleurige riemgesp. Daarna een geel t-shirt met het logo van de landbouwcoöperatie Felleskjøpet, ingestopt in de broeksband. Het shirt zat onder de vlekken en was verkleurd van de borst tot aan de hals. Boven de hals...

Hij stopte. De onthoofde gestalte leunde tegen de ruwe planken

van de eindmuur, met overal grijze hersenmassa en bloed. Donkere druppels druppelden langzaam van de dakspanten op het lijk. Abraham dacht aan de knal die hij eerder had gehoord, in de varkensstal. Het was geen ontploffend dynamiet geweest, maar het gebulder van een jachtgeweer.

Een voorval van vorig jaar schoot hem te binnen. Hij had net het baantje als invaller gekregen. Op zijn eerste werkdag liep hij de heuvel op om gedag te zeggen tegen de boer, de naaste buur van de varkensstal.

Markus nodigde hem uit voor koffie. In de woonkamer merkte hij het jachtgeweer aan de muur op. Markus pakte het wapen en liet hem het vasthouden. Een dubbelloops jachtgeweer, kaliber 12. De lopen zaten niet boven elkaar, maar naast elkaar, zoals in de oude westerns. Markus vertelde dat hij het wapen nog steeds gebruikte voor de korhoenderjacht. Dat het geweer van zijn overgrootvader was geweest. Nu lag hetzelfde geweer op de grond naast het lijk.

De rechterhand van de dode man schokte. Een trilling in de vinger. Misschien dezelfde vinger die de trekker overhaalde? Abraham rende de stal uit. Stopte pas toen hij de auto bij de varkensstal bereikte. Hij kroop achter het stuur en bleef een poosje zitten, totdat zijn hand niet meer trilde en hij de sleutel in het contact kon steken.